

Pakhuis

In de huizen aan de overkant wonen Marokkanen.
Het zijn precies negen huizen.
Van nummer 29 op de ene hoek tot nummer 45 op
de andere hoek.

Nummer 37 staat leeg. Al meer dan een jaar.
De ramen en deuren zijn dichtgetimmerd.
Met planken.
Ik noem dit huis daarom het pakhuis.

Ik zei een keer tegen een collega: 'Nummer 37 lijkt
nu wel een pakhuis.'
'Nummer 37?', vroeg ze.
'Wat bedoel je met nummer 37?'

Meteen had ik spijt.
Waarom praatte ik erover?
'Och', zei ik. 'Ik heb jou toch wel eens verteld over
dat huis aan de overkant?
Niet? Oh, wat gek!'

'Ik weet niets af van nummer 37', zei die collega.
'Is er brand geweest?
Hebben wij die zaak ooit behandeld?'
Wij werken namelijk op een verzekeringskantoor.
En haar afdeling regelt brandschade.
'Nee', zei ik. 'Er is geen brand geweest.
Weet je, ik vertel het je wel een andere keer.'

Vanaf die dag pas ik op.
Op het werk zeg ik nu heel weinig.
Die collega van brandschade kom ik nog wel eens
tegen.
Maar gelukkig vraagt zij nooit naar het pakhuis.

De koffiekamer

Ik maak me dus geen zorgen.
Toch blijf ik nooit lang meer in onze koffiekamer.
Ik haal er koffie. En neem hem mee naar mijn kamer.
Dat is alles.
Hoewel? Nee, dat is niet alles.
Vanuit de koffiekamer zie je de overkant namelijk
het beste.
Daar heb je een heel goed uitzicht.

Goed, ik mis dus het uitzicht van de koffiekamer.
Maar de koffiekamer zelf mis ik niet.
Want ik voelde me er nooit prettig.
Ik keek in de koffiekamer nooit lang naar de
overkant.
Nooit langer dan twintig seconden.
Langer durfde ik niet. Want anders merkten mijn
collega's het.

Ik drink de laatste weken dus koffie op mijn eigen
kamer.
En daar zijn de anderen niet blij mee.
Als ik de koffiekamer binnenloop, stoppen ze ineens
met praten.
Dat is geen toeval.
En soms fluisteren ze achter mijn rug.
Of ze lachen.
Ach, wat kan het mij ook schelen.
Negen van de tien keer gaat het niet over mij.

Dan praten ze over het sinterklaasfeest.
Want binnenkort vieren we dat feestje weer.

Ieder jaar speelt het hoofd van de financiële dienst
voor Sinterklaas.
En dan komen alle collega's samen in de koffiekamer.
Daar zingen we liedjes. En lezen we versjes voor.
Soms dansen we zelfs.
Het is dan een vrolijke boel.
Alleen voor mij is het minder leuk.
Want bij het feestje doen ze de luiken voor de ramen
dicht. En er branden kaarsen.
Vanuit de koffiekamer zie je dan de overkant niet
meer.

Daarom ben ik nooit lang op het sinterklaasfeestje.
Na een uurtje ga ik meestal naar mijn kamer.
'Ik moet nog wat werk doen', zeg ik dan.
Dat is een smoesje.
Want op mijn kamer kijk ik naar de overkant.
In de huizen aan de overkant schijnt bijna nooit
licht.
Het is er donker.
Maar ik weet dat ze er zijn.
En ik kijk.

Man zonder kleren

Volgens mij heeft de overkant een winkel in oud ijzer.

In de steeg tussen nummer 39 en nummer 41 staat namelijk allerlei oud ijzer.

Oude fornuizen en fietsen.

En elke ochtend komt er wat oud ijzer bij.

Nu staan er ook oude wasmachines.

De bewoners van nummer 37 wonen nu op nummer 39.

Waarom zijn zij verhuisd?

Waarom is hun huis nu een pakhuis?

Ik weet het niet.

De mannen van de overkant zie je nooit op straat.

In ieder geval niet overdag.

Werken zij soms 's nachts?

Hun vrouwen zie ik wel.

Elke ochtend om halfelf gaan zij boodschappen doen.

Met de kinderen.

Die kinderen spelen vaak op het pleintje. Vlakbij de spoorlijn.

Vorig jaar waren ze hier aan het bouwen.

De straat was opgebroken. En er lag een grote berg zand.

Daar speelden de kinderen toen ook in.
Op een ochtend legde ik een emmertje, een schopje
en vormpjes in het zand.
Dat leek me leuk voor de kinderen.
Maar ze hebben er nooit mee gespeeld.

Er is nog iets gek.
In een van de huizen woont een man zonder kleren.
Hij is altijd naakt.
De man zonder kleren woont alleen.
Hij heeft een kamer voor zichzelf.

De man zonder kleren komt nooit op straat.
Je kunt natuurlijk niet in je blootje naar buiten.
Hij is dus altijd op zijn kamer.
Hoe ik dat weet?
Zijn kamer ligt recht tegenover mijn eigen kamer!

Eigen kamer

Ik ken de overkant nu drie jaar.
Sinds ik op de derde verdieping van ons kantoor
werk.

Toen zag ik ineens de overkant.

In die tijd zat ik heel lang in de koffiekamer.
Want daar heb je dus het beste uitzicht.
Maar ik durfde toen niet goed naar de overkant te
kijken.

Mijn collega's praatten al veel te veel over me.

Nu is dat heel anders.

Nu heb ik namelijk een eigen kamer.

Een kamer voor mij alleen.

Op mijn eigen kamer zag ik de man voor het eerst.

De man zonder kleren.

Hij zat op het bed. En keek voor zich uit.

Hij keek zo mijn kamer in.

Ik ging toen snel achter de gordijnen staan.

Na die eerste keer let ik goed op.

Nu knip ik eerst het licht uit.

En ik blijf achter de gordijnen staan.

Maar soms ook niet.

Aan het eind van de middag wordt het donker.

En dan laat ik soms het licht aan.

Seconden lang sta ik in het licht.
Voor hem!
Dan knip ik het licht uit. En loop meteen de kamer uit.
Ik kijk nooit om.

Op de ochtend van 6 december drink ik koffie op
mijn kamer.
Drie koppen.
Mijn handen zijn nat van het zweet.
Ik ben erg zenuwachtig.
Het sinterklaasfeestje begint zo.

Eerst nog even naar de wc.
Ik hoor het gelach al.
Dat zijn mijn collega's.
Ik heb nog vijf minuten.
Ik denk aan mijn smoes om straks snel weg te
kunnen.